

Пан Шмідт пішов з урядниками до склепу, де оба продавці під поліційним наглядом списали інвентар.

Розуміє ся, що декого зі служби, строго випитувано, але від нікого не добуто обтяжуючих зізнань. Вони були в стані виказати свою невинність, а про істноване дорогоцінностей довідали ся аж по крадіжці.

— Цікавий я дуже знати, в який спосіб дістали ся злодії до середини, — роздумував комісар. — Вони му-сіли влізти до склепу вікном, — на се вказує знищене засувів.

— Але як дістали ся вони до мешкання, коли двері були в порядку замкнені і заложені ланцюхом? — Я сего не розумію. Яка є сполука склепу з помешканем?

— Прямой сполуки нема, — сказав Шмідт, — хіба отся перервана линва від дзвінка.

Поліційний урядник оглядав старомодну, перетикувану перлами, стяжку, що лежала пірвана на землі і трібував дріт, що пняв ся до гори по темній стелі. Дзвінок, що рухав ся при помочи отсього старого механізму, находив ся побіч постелі замордованого.

— Чи пан Бельке був дуже обережний або боязливий?

— Ні, сего я не можу сказати. Не довіряв чужим, то правда, але се буває завсїди в такій справі. Одначе боягузом не був зовсім. Бо ніколи не лучав ся подібний случай, відколи я тут, то є п'ятнайцять літ. Він сам наглядав над людьми, а що був завсїди в склепі, не було ніколи ніякого шахрайства.

А проби шахрайств були?

— Розуміє ся! Таж се завсїди лучає ся, пане комісар! Приходить елегантна дама, що хоче купити кілька перстенів і довго не може рішити ся: — вона з де-